

ישראל שנקרא ידידיה נשאו נכריות צגיות וכו', ולפי שגיר שלמה נשים ונשאן וכן שמשון גייר ונשא, והדבר ידוע שלא חזרו אלו אלא בשביל דבר, ולא עפ"י צי"ד גיירוס, חשצן הכתוב כאילו הן גויות וצא"סורן עומדין. ועוד שהוכיח סופן על תחילתן שהן עוצדות ע"ז שלהן וצנו להן צמות, והעלה הכתוב כאילו הוא צנאן שנאמר אז יצנה שלמה צמה. גר שלא צדקו אחרו או שלא הודיעוהו המלוות ועונשן ומל וטבל צפני שלשה ה"ז גר, ואפילו נודע שצביל דבר הוא מתגייר, הואיל ומל וטבל ילא מכלל הגויים וחוששין לו עד שיתצאר לדקתו. ואפילו חזר ועצד ע"ז הרי הוא כישראל משומד שקידושיו קידושין ומלוה להחזיר אצידתו מאחר שטבל נעשה כישראל. ולפיכך קיימו שמשון ושלמה נשותיהן ואע"פ שנגלה סודן. ע"כ.

כלומר, אע"פ שהכתוב החשיצן לנשי שלמה "כאילו הן גויות וצא"סורן עומדין" (הלכה טז), מ"מ "אל יעלה על דעתך שמשון וכו' או שלמה וכו' נשאו נכריות צגיות" (הלכה יד), דמאחר שטבלו נעשו כישראל שקידושיו קידושין "ולפיכך קיימו שמשון ושלמה נשותיהן ואע"פ שנגלה סודן".

אמנם הטור יו"ד סוף סי' רסח הביא צס הבה"ג דגר שחזר לסורו יינו יין נסך ופתו פת כותי ופירותיו טבלים וספריו ספרי קוסמין ושמנו ויינו "וצשאר כל דבריו" כעוצד כוכבים. וכתב הטור: ונראה לאו לכל מילי קאמר דהוי כעוצד כוכבים, שהרי אס קדש צת ישראל קידושיו קידושין, אלא לענין להרחיקו קאמר. ע"כ. וכתב צפרישה ס"ק לה: יש מקשין פשיטא [דיינו יי"נ], לא יהא אלא מומר דכתב צ"י לעיל צסי' קכד דינו יי"נ, ומפרשין מה שכתב הכא יי"נ ר"ל דאסרינן יינו למפרע אפילו מה שעשה קודם שחזר לסורו. ואפשר שר"ל אפילו יינו המצוה אסור לשות עמו משום חתנות, ועי' לעיל סי' קיד. ע"כ. וצט"ז שס ס"ק טז ביאר דברי הבה"ג והטור דלאו לכל מילי קאמר דהוי כגוי, שהרי אס קדש צת ישראל קידושיו קידושין, אלא לענין להרחיקו קאמר, ודוקא לחומרא אצל לקולא לא, וכדמסיק הטור לענין קדושין שלו דהוי קידושין. ע"כ. וכתב צשו"ת הרי"ד סי' סד (עמ' שכת) שאף לאחר שחזר לסורו לא כל הימנו להפקיע הקידושין מעליו וכו', וכן גיטו גט וחליצתו חליצה וזוקק לייבוס ופוטור מן הייבוס, וכולהו חד טעמא אית להו. ע"כ.

והנה לפי מה שהביא הפרישה צס המפרשים צדעת הטור והבה"ג נמלא שאמנם לענין יי"נ הוכיח סופן על תחילתו ואוסרין היין למפרע, ומ"מ קידושיו היו קידושין. לפי"ז יש לפרש כן גס צדעת הרמב"ם שאמנם נשי שלמה הוכיח סופן על תחילתן שגויות היו, ועל כן קראן הכתוב גויות, אך מ"מ קידושין שלהן היו קידושין, שלענין זה דינן כגירות. וכ"כ צשו"ת חזון נחום סי' א עפ"י גמ' גיטין מה צ צגר שחזר לסורו שהוא כמין ומ"מ קידושיו קידושין. ועי' שו"ת תשצ"ך ח"ג סי' מז.

אמנם באגרות משה יו"ד ח"ג סי' קח כתב שלפיכך תפסו קידושין צנשי שלמה, לפי שעצר זמן גדול עד שהתחילו לעבוד ע"ז, ולכן אין זה הוכחה ממש לצטל גירותו, דהרי התם שנתגיירו בשביל רצון צעליהן שלא היו נושאין אותן אס לא היו שומרות תורה הרי זמן גדול שמרו תורה ציודען שלא יחזיקו אותן לנשים

כשלא ישמרו תורה, ורק אחר זמן גדול תקפה יצר ע"ז עלייהו עד שלא היה חכפת להן אם יגרשו, ולכן לא נבטל גרותן מלד דברים שבלב, אף שלפי האומדנא הוא הוכחה אף שעבר זמן גדול גם על תחילתן שלא קבלו המלוות עלייהו אלא אמרו צפיהם לרמות צעליהן ואת צי"ד, דלכטל הגרות צעינן אומדנא ברורה כאנן סהדי שזה ליכא בעבר זמן גדול אלא ענין השערות. ע"כ.

על כל פנים לחומרא, גר שחזר לסורו יינו יי"ג וספריו ספרי קוסמין וכו'. וה"ה באשה שצנידון דידן שחזרה לסורה צקהילה הנוצרית כפעילה מסיונרית, הרי הכתוב קראה גויה, וכמו שכתב הרמב"ם.

ב. בשו"ת הר"ן סי' מז: עד אחד שהעיד בעדות מיתה חוץ לצי"ד, ה"ז חוזר ומגיד צי"ד אע"פ שמכחיש דבריו הראשונים, לפי שאין אדם מדקדק בדבריו צמה שאומר חוץ לצי"ד, וראיה מתוספתא כתובות פ"ב ה"א עדים שהעידו לטמא ולטהר לרחק ולקרצ לאסור ולהתיר לפטור ולחייב, אם עד שלא נחקרה עדותם צי"ד אמרו בדאים אנו, הרי אלו נאמנים, משנתקבלה עדותם צי"ד אין נאמנים. מוכח מהתוספתא שאפילו בעדות שאין לריבה להיות צי"ד, כמו לאסור ולהתיר, אם לא נתקבלה עדותם צי"ד יכולים לחזור בהם ולומר בדאים אנו. וכ"כ בקל"ה"ח סי' לח, ועיי"ש בנתיב"מ וצמשובצ נתיבות.

וכתב בקובץ הערות יצמות סי' עח אות א עפ"י הר"ן הנ"ל שהגדה צי"ד יש לה כח עדות, אצל חוץ לצי"ד חשובה הגדה פסולה.

ועדות נוגע בדבר צאיסורים, עי' פנ"י כתובות כז א לענין עדות צעל על אשתו צצצויה, שאע"פ שבעדות צאיסורים גם פסולי עדות כשרים צה מ"מ צעל דבר פסול, ועיי"ש שהקשה מנדה שמעידה על ענמה ומה שתירץ. ועיי' שערי ישר ש"ו פ"ח שנדה שאני כיון שאין צאיסור שייך כ"כ לאשה כיון שאין זו השתנות עולמית אלא דין טומאה לשעתה, ולכן אינה נחשבת לצע"ד, ועי' קובץ שעורים כתובות אות כא שנדה אינה חשובה צע"ד כיון שאינו דין פסול אלא צאיסור שהיא וכל העולם שוים צו, אצל כשדנים על פסול צצויה יש לה ולבעלה דין צע"ד.

אמנם אין לריך שיהיה העדות והדין צפניה, כיון שזה צאיסור ולא ממון, ועיי' מאירי צ"ק קיז צ שבענין צאיסורים מקבלין עדים שלא צפני צע"ד, שזכות הוא לו להפריש מאיסור. ואפילו היה נראה לדיין שיש שם לד רמאות לא יקל בדבר. וכ"כ צחידושי הריטב"א קדושין כז צ שכל ישראל ערצין זה לזה ומחייבי לאפרושי מאיסורא ובעלי דבר חשיצי. וכ"כ צתשצ"ן ח"צ סי' יט, וצשו"ת הרשצ"ש סי' מז צשס הרמב"ן, ושו"ת הרדב"ז סי' ע. ופסקו האחרונים שצאיסורים מקבלים עדות שלא צפני צע"ד גם צאופן שהנתבע יודע ומכחיש, עי' דברי ריבות סי' ה, ונצי"ק אצהע"ז סי' עב, ושו"ת רעק"א סי' נט, ושו"ת הרמ"ז סי' יא, והשיב משה אה"ח סי' ד, ופד"ר כרך צ עמ' 18. עוד עיי' צשו"ת הריטב"א סי' קלא שהדיין יכול לדון צכיואל צו בלא מתרעס כי הוא אציהם של ליבור, וחייב לתקן זה כמו שחייב לתקן מכשולות הדרכים, צשקלים פ"א מ"א, וכיואל צהם שלא יזקו צני אדם. וכ"כ צשו"ת חת"ס חו"מ סי' קעז אות ג.

ועיי' חזו"א חו"מ סי' ג אות יא הטעם שלריך צממון עדות צפניו הוא עפ"י הש"ך דאי אפשר להוציא דין

על האדם קודם שטען לפניו, ואין לריך כאן לדין אין גומרין דינו של אדם שלא בפניו, אלא טיבו של כח הדין צדיני ממונות אינו אלא אחר שישמעו צי"ד טענות שניהם, שצדיני ממונות אין כל עדות מכרעת אלא לעומת הטענות שהרי אם ראו עדים שגזלו יתכן שלקח ממנו החפץ ולא ראה ליתנו ולכן חטף ממנו, וכן בכל דבר אפשר שקדמו מאורע נעלם המסנה את כל הדין, ובלא טענת הנתבע אין על מה לדון.

ג. כתב צי"י יצמות מז: ואם בא ואמר ישראל אני או גר אני נאמן וסומכין על פיו לכל דבר, דמילתא דעצידא לאיגלווי הוא ולא משקר, והכי מוכח מההוא עכו"ם דסליק ואכיל פסחים צירושלים פ"ק דפסחים. ע"כ.

ובדבר העשוי להיגלות, כתב הרמב"ם יבום פ"ד הל' לא: ואפילו אשה או עבד או קטן שהוא מכיר ונכון נאמנין לומר זה הוא פלוני אחי פלוני, וזו היא יצמתו, וחוללין על פיהן. משא"כ בשאר עדיות של תורה בין לעדות ממון בין לעדות איסור, שזה דבר העשוי להגלות הוא ואפשר לידע אמתת הדבר שלא מפיהן. ע"כ. ובהל' גירושין פי"ג הכ"ט הוסיף הרמב"ם דלא הקפידה תורה על העדאת שני עדים ושאר משפטי העדות אלא בדבר שאין אתה יכול לעמוד על צוריו אלא מפי העדים ובעדותם, כגון שהעידו שזה הרג את זה או הלוא לזה, אבל דבר שאפשר לעמוד על צוריו שלא מפי העד הזה ואין העד יכול להשמט אם אין הדבר אמת, לא הקפידה תורה עליו, שדבר רחוק הוא שיעיד צו העד בשקר. וכתב התשב"ץ ח"א סי' פד שלא על עדותו אנו סומכים אלא על החזקה שאין אנשים משקרים באופן זה. ומקורו של הרמב"ם בגמ' יצמות לט ב והלכתא גלוי מילתא בעלמא הוא ואפילו קרוב ואפילו אשה. ע"כ. וכתב הרי"ף לפי שאינם מעידים לא על דבר איסור ולא על דבר שבממון אלא מגלים מילתא בעלמא שזהו אדם פלוני וזהי אשה פלונית.

אמנם כשיש נפקות מעשית מעדותם, כתב בשערי ישר ש"ז פי"ד שאינם נאמנים אלא אם היו עדים כשרים, שמשמע צרי"ף דרך קודם המעשה מהני עפ"י אשה וקרוב משום דעכשיו אינו נוגע לאיסורא ולממונא, ומזה הוכיח הרי"ב ש"ס קנ"ה דרך קודם המעשה נאמנים ולא בשעת המעשה, וצ"י סי' קנ"ו נקט דגם בשעת מעשה, ומזה כתבו בתשובות האחרונים הוצאו צפת"ש אצהע"ז סי' קמ"ב ס"ק ז דלאחר המעשה לא מהני לכו"ע רק בעדים כשרים, יעו"י"ש. ומהרמב"ם מוכח דכשאנו דנים לענין הקדושין או החלינה אם איש זה אחי המת הוא או אם הוא בן יג שנה והציא שתי שערות לריך ע"ז צירור עדים הכשרים לדבר שצערורה אף שהעדים אינם מעידים על שום מעשה של חלינה וקדושין, כיון שהוא ספק

בדבר שצערורה, שהספק הוא אם יש לאיש זה כח המתיר או האוסר להתיר אשה זו או לאסור, ודומה קלת לספק בכתיבת הגט דמפורש בגמ' ריש גיטין דעל צירור זה לריך שני עדים. עיי"ש. ועי' זכר ילחק סי' כא.

אברהם דוב לוין.

ב

א. בשו"ע יו"ד סי' רסח סעי' יב: ...ואפילו חזר ועצד אלילים הרי הוא כישראל מומר שקידושיו קידושין. וזרמ"א: ישראל מומר שעשה תשובה אין לריך לטבול רק מדרבנן יש לו לטבול ולקבל עליו דברי חזירות בפני ג' (נ"י פרק החולץ). ע"כ.

ומקורו בגמ' יצמות מז צ דאי הדר ביה ומקדש צת ישראל ישראל מומר קרינא ביה וקידושיו קידושין. ומבואר דאע"ג דחזר לסורו מ"מ הדיני ישראל לגבי דיני איסור שבו לא נפקעו.

ומש"כ הרמ"א דלריך טבילה וקבלת דברי חזירות מקורם בדברי הנ"י בשם הריטב"א. ועיי' צביאור הגר"א אות לא: ולקבל כו', בצכורות לא א ת"ר וכולן כו', ועיי' תוס' שם ד"ה וכולן כו' ואר"ת כו' גר שקבל עליו כו', ושם ל צ דקבלה בפני שלושה חזירים וכמו שאמרו ביצמות שם ג"כ כנ"ל. ע"כ.

ונתחדש בדברי הגר"א עפ"י התוס' בצכורות דדין גר שחזר לסורו דמקבלין אותו עפ"י קבלת דברי חזירות הינו הדין הנאמר בקבלת דברי חזירות צדמאי, וכן כהן לעבודת כהונה ולוי לעבודת לוי וכו'. ועוד נתחדש בדברי הגר"א דהדין בפני שלושה הנאמר בקבלת דברי חזירות הוא כמו הדין צ"ד הנאמר בגר בפני שלושה.

והנה הדין הנאמר צדמאי דלריך קבלת חזירות דינו לענין נאמן לגבי מעשרות, וכמו כן לגבי טהרות, עיי' רמב"ם משכב ומושב פ"י ה"א, ודוגמתו מלינו בהל' שחיטה דאס נחשד לריך לקבל דברי חזירות (עיי' רמ"א בשו"ע יו"ד סי' קיט סעי' יח).

ונמלא דגר שחזר לסורו אינו נאמן עד שיקבל דברי חזירות בפני שלושה. והרמב"ם מעשרות פ"י ה"א כתב: ...ולריך שיקבל עליו דברים אלו צרבים וכשיצאו עדים נאמנים שקבל דברים אלו צרבים ושהוא רגיל בהם תמיד הרי זה נאמן על פירותיו לומר מעושרין הן.

וכן העלה בשו"ת חקרי לב אבהע"ז סי' ו' שדבריו הם קילורין לעינים צהלכות אלו, דמומר אינו כשר לעדות עד שיקבל עליו בפני שלושה עיי"ש דף פה (עמ' 168) ד"ה ומינה נפיק.

וכיון דהטעם דלריך קבלה הוא מפני שנחשד, יש לדון דאס היה מומר צאונס אס לריך קבלת דברי חזירות, וכמו כן בני האנוסים י"ל דאי"ל לדברי חזירות. ולכן י"ל צימינו צבעלי תשובה שהיו תיטקות שנשצו לא נחשצים כחשודים צמומרות, כיון שלא ילאו מחזקת ישראל דאנוסים הם היו, ולכן יש מהראשונים ומהאחרונים המקילים דאינס לריכים קבלת דברי חזירות (עיי' צ"י סו"ס רסח צב"ה בשם הר"ש צן הרשב"ץ).

וגדר הקבלה ששלושה מקבלים אותו היינו דכיון דע"י המומרות והחשד ילא מכלל ישראל שהם צחזקת כשרות, וגרע מישראל כשר, השלושה הללו מקבלים אותו להיות כישראל, ובכך חוזרת לו חזקת כשרות, והאחריות על קבלתו והחשד צעתיד מוטלת על השלושה, ולכן נחלקו ר"מ ור' יהודה בצכורות לא א וע"ז א מתוספתא דמאי פ"ב, האס מקבלים אותם כשעשו דצריהם צמטמוניות וכו'. ולכן שייד לומר לשיטתם דאין מקבלין אותן עולמית לענין נאמנות, ואע"ג דפשוט דלגבי עאס תשובתם מלווים הם לעשות תשובה כלפי שמים.

ולענין טבילה שכתב הרמ"א דמדרבנן יש לו לטבול, כתב הגר"א צאות ל רק מדרבנן כו' כמ"ס צאצות

דר"נ פ"ח שוב מעשה צריכה אחת כו', א"ל שכל אותן הימים כו', ע"כ. והנה בדברי הרמ"א והגר"א אלו נתבארו באחרונים ג' דרכים בגדר הטבילה, יש שנקטו שהטבילה אינה אלא מלתא דחסידותא (והיא טבילה של טהרה וכהל"ל תשובה קיצ), והוא עפ"י דברי הגר"א מהאצות דר"נ, ויש שנקטו שהוא דין דרבנן כמו שמשמע מלשון הרמ"א הנ"ל והריטב"א, ויש שנקטו שהוא כעיקר הדין של קבלת דברי חזירות. ונראה צביאור שיטתם דהם נקטו דכיון דהקבלת דברי חזירות תליא בשלושה והם לריכים לזרר האם קבלתו אמיתית, א"כ מה שנהגו להטיל עליו טבילה הוא חלק מעלם הקבלת דברי חזירות, דכלא"ה נשאר חסוד. וא"כ טבילה זו שהטילו עליו גם היא לריכה להיות בפני השלושה, וכך נקט החקרי לב. ועיי' חשב האפוד ח"צ סי' כח ד"ה ונסתפקתי, שכתב בתו"ד ולמעשה יתכן ששני הדרכים וכו'.

ולמעשה, שלא כדורות ראשונים, הרי שדורות האחרונים במאתיים שנים האחרונות, לא רק שהרבה לא נהגו לטבול, אלא גם לא הקפידו שיקבל עליו דברי חזירות. ונהגו לקרצ את אותם המומרים גם לפני שהלריכוס דברי חזירות (תשו"ה ח"ד סי' רפ, מטה לוי (הורביץ) ח"צ א"ח סי' ה), והטעם כדי שלא להזהילם וחששו שלא יעמדו בזה. וצימינו מלטרף לכך הטעם שרצים מהם היו תינוקות שנשבו, וכמו שכתבנו לעיל, די"ל דאינם לריכים קבלת דברי חזירות. אלא דנמלא דלאותם אלו שעפ"י ההלכה דינם כמומרים - קולא זו - שלא להלריכוס עדיין קבלת דברי חזירות - קלקלתם - דלעולם המומרים אינם חוזרים לנאמנות שלהם כיון דלעולם אינם מקבלים דברי חזירות.

ואע"ג דלענין יינם י"ל דמי שצטוח בהם, לו עלמו מותר לשתות יינם, דלא על דין נאמנותם סומך אלא על מה שהוא יודע שהיין כשר (עיי"ש בחקרי לב ועוד אחרונים מה שכתבו בשם הרוקח), מ"מ א"א להתיר מילתא דאיסורא עפ"י דבריהם, דהצרי של היחיד המתיר את הדבר לעלמו, אינו משנה את החזקת האיסור לרבים, עיי' כתובות כז ז' צרש"י ד"ה לאחד מעידיה, ובתוס' ד"ה הבא עליה, דלרבים לעולם לא ילאו מהחדש מומרות שבהם עד שיקבלו עליהם דברי חזירות.

וא"כ צנידון דידן אשר אשה זו חזרה לסורה, הן צפרהסיה כמו שנתפרסם עליה בעולם בכמה מקומות שעזבה את הדת והמוסר עם מעסיקה בעבודה (הכומר), וחזרה אז לגילולי בית אציה, ואז עזבה את בנה הזכור מצעלה הראשון שנהיה כומר, ונתנה את בנה לאימון בארץ ישראל, ואת הבן השני מהצעל השני לקח האבא איתו, וכמו כן חזרה לסורה במטמוניות צארה"צ שהתחפשה ליהודיה חרדית ועסקה במסיון אלל ילדי הצ"ס היהודי שם. ואשה זו שלעולם לא קבלה עליה דברי חזירות היא בחזקת מומרת לכל עניניה.

וכיון שדבר המומרות לנלרות שלה היה צפרסוס גדול צארה"צ, הן צבוסטון והן צמוכסי, והגר"י קמינלסקי ז"ל הורה אז לעסקנים שחייבים לחלל את השבת כדי להליל את הבן השני פ.ח. מידי אמו המומרת שלקחה אותו איתה לצית הוריה צמרדין (MERIDIAN), וראש ישיבת ספרינג וואלי הרב משינסקי ז"ל טיפל צמסירות ודאג לבן הראשון כשאומץ בגיל 12 אלל משפחה בארץ ישראל. ובנוסף גם הבן הזכור א.מ. וגם הבן השני פ.ח. מעידים על מומרות שלה אז לנלרות ומטעם זה לא רלו לקיים אתה שום קשר, וגם היא עלמה מודה ואיננה מכחישה את הדברים הידועים לרבים, הרי שחזקת מומרות שלה צרור ציותר, והדברים פשוטים שחזקת מומרות שלה נשאר עליה גם מצלי שיטרך צי"ד לדון על זה מזמן לזמן או לקבל עדות על זה, כל עוד לא באה לצי"ד לקבל עליה דברי חזירות.

וטעות גדולה טעו על ידה הצתי דינים לגיור (וגם אלו שנחשבים לחרדים ומקפידים) שסמכו עליה ועל המלכותיה לגייר את אלו שלמדו אלה באולפן, הן הבי"ד לגיור בירושלים והן הבי"ד לגיור של צ"צ, כיון שלא ידעו דבר חזרתה לסורה, ושלא קבלה עליה דברי חזירות, וא"כ אין לסמוך עליה ועל המלכותיה לגיור, דאין עדותה כשרה.

וכיון שבנוסף אותה אשה היתה מהיהודים המשיחיים, והם נוטרים המתערבים ביהודים (ולאורך התקופה המשיחית של אותה האיש שהיא עפ"י אמונתם באהץ השלישי למנינס), ולאורך התערבותם הם משקרים ביודעים שהם יהודים, וגם חושבים עצמם לבני אפרים מעשרת השבטים, ומי שבא מהם לבי"ד להתגייר מטעה את הבי"ד, במיוחד בעניני אמונה, מפני שהרבה מהם רואים באותו האיש נציג לעמים שיהיה המשיח ולא יותר, א"כ גם בדבריה על חזרתה בתשובה אין זה ממש כיון שהיהודים המשיחיים רגילים בדיבורים אלו להזהיר שהם יהודים וגאמרים באופן קבוע ומלכתחילה, כך שבדאי אשה זו מעולם לא ילחה מחזקת נוטריה (יהודית) משיחית ומומרת.

ואשה זו, לא רק שלא קבלה עליה דברי חזירות, אלא להיפך, כאשר הגיעה לארץ הסתירה את ענין גיורה ממשרד הפנים, כיון שנודעה בארה"צ כמשומדת, וגם נשלח מכתב על כך מהקונסוליה בארה"צ, ולאורך זה זיפה את שם אמה בתעודת הזהות שלה לשם יהודי מובהק, דבר שהוא פלילי, ובנוסף גם העלימה מהרצנות ומהערה"ח את עובדת נישואיה לבעלה הראשון שהיה גר שחזר לסורו והפך לכומר. וגם אחרי שהבעל השלישי גילה אלה דברי נארות, בחרה לעלמה חזרות לניהול האולפן לגיור, שגם הן כמוה היו מסינריות, וכן ייסדה ארגון עזרה לאנוסים הקשור לארגון "רוט אנד צרנש" שידוע כארגון שנוסד ע"י כמרים.

והעולה על כולם כאשר נודעו צרכים כל פשעה שעמדה בראש קבוצת הפגיעות הטיקסיות (RITUAL ABUSE) במאות מילדי שכונת נחלאת בירושלים, פגיעות בקדושת גופם ונשמתם, בשיטה של כתות מחולל שנועדה לשבור את חוסנם הנפשי של הילדים כדי להכשירם לשיטת מוח למיסיון, והיא היתה זו שהוצילה את הילדים לכנסיות בעיר העתיקה, וכבר ביררו היטב ענינה הגר"צ שליט"א רב ציהכנ"ס צ"צ וכן הגר"י רב ציהכנ"ס בקרית יוצל, בשליחותו של מרן ראש הישיבה הגר"ש אויערבך שליט"א. וכמו כן ראינו את המכתבים שנכתבו בענינה ונמשא זה ע"י הגר"מ פישר מרבני המקום, ושל הגר"א נבנלל רב העיר העתיקה, והתפרסמו אירועי הפגיעות הטיקסיות ע"י הכת שארעו בסנהדריה המורחבת ושנתצרו ע"י הגר"י ברקוביץ רב קהילת דוברי האנגלית שם, וגם נתצרו לנו שהגר"מ שטרנבוך אסר על הנשים של שיעור "נשות גאולה" להיות בקשר אמה. ואת המידע בדבר הפגיעות הטיקסיות ע"י המיסיון הובא גם לפני מרן ראש הישיבה הגר"י"ל שטינמן שליט"א ע"י תלמידו הרב ח"מ. מרן שליט"א הורה שחובה לפרסם את הדברים כדי שההורים ידעו לשמור על ילדיהם ככל יכולתם, כי בנפשם הדבר.

לכן יש לקבוע בודאות שאשה זו נשארה באמונתה בנארות ולא ילחה לעולם מחזקת טומאת מומרת.

3. ואותם הגרים הבאים מקהילות הנוטרים הפרוטסטנטים, היהודים המשיחיים ואבזירייהו, ונתגיירו צבי"ד שלא ידע את טיבם של אלו שבכוונתם להתערב בעם ישראל, וגם לא הכירו את טיב אמונתם כדי לבדוק אחריהם, הרי שאע"פ שאותם אלו שגם כלפי שמים התכוונו לגרות אמיתית, אכן חלה הגירות שלהם, מ"מ לעולם אינם יולאים מכלל חשודים לכל הלכות התורה.

והנה כתב הרמב"ם חסו"ב פי"ד ה"א: כינל מקבלין גרי הלדק כשיצא להתגייר ויבדקו אחריו ולא ימלאו עילה אומרים לו מה ראית שצאת להתגייר וכו', ובהלכה ה': ואח"כ מטבילין אותו. ע"כ. מבואר ברמב"ם דשתי הלכות איתנהו לבדוק אחריו עד שלא ימלאו עילה, ועוד עלם מעשה הגירות צמילה וטבילה, ולעיל בפ"ג הי"ד כתב: אל יעלה על דעתך וכו' אלל סוד הדבר כך הוא שהמלוה הנכונה כשיצא הגר או הגיורת להתגייר בודקין אחריו שמא צגלל ממון שיטול או צשציל שררה שיזכה לה או מפני הפחד צא להכנס לדת, ואם איש הוא בודקין אחריו שמא עיניו נתן צאשה יהודית, ואם אשה היא שמא עיניה נתנה צבחור מצחורי ישראל, אם לא נמלא להם עילה מודיעין אותן וכו'. ובהלכה טו': לפיכך לא קבלו צי"ד גרים כל ימי דוד ושלמה צימי דוד שמא מן הפחד חזרו וצימי שלמה שמא צשציל המלכות והטובה הגדולה שהיו צה צישראל חזרו, שכל החוזר מן הגוים צשציל דבר מן הצלי העולם אינס מגירי הלדק, ואעפ"כ היו גרים הרבה מתגיירים צימי דוד ושלמה צפני הדיוטות והיו צי"ד הגדול חוששין להם לא דוחין אותן אחר שטבלו מכל מקום, ולא מקרבין אותן עד שתראה אחריתם. ע"כ.

מבואר מסוף דברי הרמב"ם שאע"פ שטבלו את אותם הגרים צפני צי"ד מ"מ חוששין להם ועדיין חשודים ואינס מוחזקים צכשרות, ורק צמקום שאכן צדקו אחריו ולא מלאו להם עילה רק אז אין חוששין להם ואינס חשודים ומוחזקים צכשרות.

ונמלא דמוטל על הצ"ד שתי הלכות: א. עלם הגירות. ב. האחריות לבדוק אחריו עד שלא ימלאו לו עילה כדי שלא יחששו לו ויהיה מוחזק צכשרות, וכמו שכתב צהט"ו: לפיכך לא קבלו צי"ד גרים כל ימי דוד ושלמה וכו', משום שאם אין יכולים לצרר כוונתם מוטל על צי"ד האחריות לא לקבלם.

ואחריות זו דוגמת הקבלת צחירות צמומר, עי' ציאור הגר"א לשו"ע סי' רסח סעי' יב אות לא צתו"ד: ושם ל צ דקבלה צפני שלושה צחרים וכמ"ס ציצמות שם ג"כ כנ"ל. ע"כ. מבואר מדבריו דהדין צמומר לקבל עליו דברי צחירות ולהוליאו מגדר חשוד לריך להיות צפני שלושה, וזה נלמד מהדין גרות צפני שלושה. ולכאורה הרי הן שתי הלכות חלוקות, דין מעשה הגרות מדין קבלת דברי צחירות להוליאו מגדר חשוד. ומבואר דס"ל כמו שכתב הרמב"ם, דעל הצ"ד צגירות מוטל לא רק את עלם מעשה הגירות כי אם גם האחריות לבדוק אחריו כדי להוליאו מגדר חשוד, דכלא"ה צי"ד חוששין להן, ולכן כתב הגר"א דלת הדין של קבלת דברי צחירות צפני צי"ד ילפינן מהלכות גרות. וא"כ כל נכרי צצא מאותן כיתות של הטורים הקרויים "יהודים משיחיים" ואציזרייהו, והצי"ד אינו מכיר צטיצם וצשמותם (עי' פסחים מג א כדי שיהא רגיל צהם וצשמותם וכו' פירש), אין צגירותו של הצ"ד כלום כדי להוליא מגדר חשוד.

וגם המליאות מוכיחה, והמומחים תמימי דעים שרובא דרובא שלהם לא עצבו את ענין אותו האיש כמשיח ורק את שמו החליפו כידוע, ואין להם שום מניעה לשקר לצ"ד גם צזה, וכוונתם להתערב צישראל, ולכן אין צמעשה הגרות צצי"ד להפקיעם מהחששות כשלא הכירו את טיבם.

ובעיקר הדין גרועים הם מאותם צצימי דוד ושלמה שעליהם חששו צי"ד הגדול מפני שנתגיירו מפני עילה של יראה ומלכות, ושא"ל לדעת אחריתם, כאהצה התלויה צדבר, דהתם הרי מעשה הגרות נעשה צכוונת גרות גם ע"י המתגיירים, אלל דהצי"ד חששו אם יתקיים צידם כיון שנתגיירו מפני עילה, ולכן חשדו צהם צכל עת, אלל אותם הגרים הצאים מהכתות של היהודים המשיחיים, המלווים על ידם ומודרכים איך לרמות את הצ"ד, מסתבר דאין צמעשה גיור כזה של הצ"ד אפילו לעורר ספק יהודי כדי להוליאם

מחזקת נכרי שלהם. אמנם כאשר נישאו יש להתייבב צדצר שלא לפוטרים בלא גט, גם משום שאחד"א, וצ"ע.

וכיון שאמונת נוצרים אלו שונה מהנוצרים הרגילים, והם מתנהגים ורואים את עצמם כיהודים, מוטל על הצי"ד ללמוד ולדעת את ההבדלים ואיך לחקור אחריהם ציסודיות, מכיון שהם מתייחסים לאמונתם הנוצרית כהיהדות המקורית והיחידה, ומערימים על הצי"ד ומסקרים להם כדי להתערב בעם היהודי, ה"י.

פסק דין

לאחר קבלת עדויות בבית הדין

א. מומרים וגרים שחזרו לסורם ואח"כ חזרו ליהדות, חשודים לכל דיני התורה ואינם בחזקת כשרות אלא אם קבלו עליהם דברי חבירות בפני שלושה.

לפיכך גב' ש' דינה כמומרת לכל דבר.

ב. בי"ד שקבל גרים מקהילות "היהודים המשיחיים" ודומיהם, מבלי לדעת שאותם "גרים" מקבלים הדרכה מוקדמת לשקר ולהערים על הבי"ד, דין גיורם כדין גר שלא בדקו אחריו.

לפיכך כל הגיורים שנעשו בבתי דין בהמלצתה של גב' ש', צריכים בירור מהתחלה.

ג. כיון שאמונת נוצרים אלו שונה מהנוצרים הרגילים, ועל אף היותם נוצרים מלידה וגם באמונתם, הם מתנהגים כיהודים חרדים ודתיים ורואים את עצמם כיהודים לכל דבר, על הבי"ד החובה לדעת את ההבדלים, מכיון שהם מתייחסים לאמונה שלהם כהיהדות האמיתית והמקורית המיוחסת עפ"י דבריהם לאמונה היהודית של אותו האיש בעצמו בתקופתו, והיא בעיניהם היהדות המקורית היחידה, ולכן באמונתם הם אינם מאמינים "בשילוש" אלא "רק" שהוא בן אלוקים, וכן שאין אותו האיש בן בתולה, ובנוסף הם קוראים לו בשם "ישוע" במקום "ישו". בעיניהם אמונה במשיח אחר אינה מרחיקה מיהדות, והראיה שר' עקיבא האמין בבר כוכבא. יש לציין שפעמים רבות משתנים דברים, גם ביניהם, מקבוצה לקבוצה.

ד. וכן יש לדעת שמכיון שנוצרים אלו הקוראים לעצמם "יהודים משיחיים" (MESSIANIC JEWS) או "השורשים העבריים של הנצרות" (HEBREW ROOTS OF CHRISTIANITY), או "יוספים" (JOES), או "כנסיית האל" (WORLDWIDE CHURCH OF GOD) או "נצרים" (NAZARENES), או "שני בתים" (TWO HOUSES), או "בני אפרים" (EPHRAIMITES), או "הבית של יוסף" (JOSEPH), או "שני עצים" (TWO STICKS) וכד', מודרכים איך להטעות את מכריהם היהודים ולהעמיד פנים בפני הרבנים, ומכיון שהמסלול הקבוע שלהם לכניסה לעולם היהודי עובר עפ"י שיטתם גם דרך ישיבות וסמינרים לבעלי תשובה, לכן אין לסמוך כלל על הרושם של ההיכרות אתם, וביותר מאחר שאין להם שום מניעה להתחתן עם יהודים שאינם מאמינים כמותם, וגם אין מגלים את אמונתם לכן זוגם.

ה. להלכה א"א לסמוך על ארגונים אנטי מסיונרים הנסמכים על גרים שהיו נוצרים או כמרים שלהם (יהודים משיחיים), או מומרים "שחזרו בתשובה", מבלי שהתברר ענינם בירור הלכתי מקצועי ע"י בקי בדבר, דערבך ערבא צריך.

ובמיוחד הדברים אמורים כאשר אותם המומחים באנטי מיסיון חברים עד היום ומרצים בארגונים המתחזים כאנטי מיסיונריים שידוע עליהם שנוצרו ע"י כמרים כגון "רוט אנד ברנש". בין כל הרבים ניתן למנות את מרק (עקיבא) פאורס (MARK POWERS) מארגון בארה"ב JEWS FOR JUDAISM שהוא יו"ר המחלקה לאנטי מיסיון של רוט אנד ברנש. כמו כן את מיכאלה לאוסון (MICHAELA LAWSON) שותפתה של ש.ק.פ. באולפן "אהל שרה אמנו" ומנהלת שותפה של התכנית לאנטי מיסיון ברוט אנד ברנש, וכן את בנימין קלוגר (BENJAMIN KLUGER) מרצה באנטי מיסיון ברוט אנד ברנש, פעיל בי"ל.

ו. המידע על היהודים המשיחיים ודומיהם דוגלי "עשרת השבטים" ו"בני אפרים" וכו' הכרחית היום בכל קהילה יהודית כדי להבדיל מתוכה את אותם הנוצרים שמנסים להתערב בין היהודים, הן בדעותיהם והן בנכרים שביניהם משום שרבים מתוכם אין להם בכלל גירות או שהגירות שלהם פסולה.

ז. חובה על כל מי שעתיד היהדות והעם היהודי חשוב לו להתריע מפני הסכנה שאורבת ליהדות מצד "היהודים המשיחיים" ודומיהם משאר כנסיות, ומארגונים המתחזים דוגמת "רוט אנד ברנש", שלהתלהבותם המסיונרית אין גבול, וקיצוניותם השגעונית מסוכנת ביותר, הן לכלל העם היהודי והן לילדי ירושלים וישראל.

ובמהרה נזכה לקיום דברי הנביא מהרסיך ומחריבך ממך יצאו.

(-) אברהם דוב לוי, אב"ד

(-) מרדכי אייכלר

(-) דוד יהושע קניג